

PROLOGAS

Andrėja Daglas-Braun skubėjo mėnesienoje blizgančiu šaligatviu tuštutėle pagrindine gatve. Tylus aukštakulnių kaukšėjimas dažnai išsimušdavo iš ritmo, mat mergina išlenkė ne vieną taurelę degtinės. Sausio naktis buvo žvarbi, nuo šalčio Andrėjai gėlė nuogas kojas. Kalėdos ir Naujieji metai atėjo ir praėjo, palikdami tik šalta, sterilią tuštumą. Pro šalį slenkančių, tamsoje skendinčių parduotuvių vitrinų virtinę pertraukė tik purvina svaigalų krautuvėlė šalia mirkčiojančio gatvės žibinto. Viduje nešiojamasis kompiuteris apšvietė virš jo palinkusį indą, kuris nė nepastebėjo pro šalį stypinančios merginos.

Andrėją į priekį ginė pyktis, ji taip troško nutolti nuo baro, kad tik pamačiusi, jog parduotuvių vitrinos užleido vietą dideliems namams, stūksantiems atokiau nuo šaligatvio, susizgribo nežinanti, kur eina. Virš galvos guobų šakos pynėsi skeletiškais raizginiais, išnykstančiais bežvaigždžiamė danguje. Andrėja sustojo ir atsišliejo į sieną atsikvėpti. Kraujas šniokštė gyslomis, ledinis oras degino plaučius. Atsisukusi mergina pamatė, kad nudrožė nemenką gabalą ir jau įpusėjo kalvą. Jai už nugaros nudrikęs kelias, lygus ir slidus it sirupo čiurkšlė, nutviekstas oranžine gatvės žibintų šviesa, rėmėsi į traukinių stotį, tamsią ir užrakintą. Andrėją slėgė tyla ir šaltis. Orą virpino tik iš jos burnos virstantis garas, kai iškvėpdavo

į speigą. Mergina pasibruko mažą rožinę rankinę po pažastimi, įsitikinusi, kad aplink nėra nė gyvos dvasios, trūktelėjo trumputę suknelę ir iš už liemenėlės išsitraukė „iPhone“. Svarovskio kristalai ant telefono dangtelio blausiai žybčiojo oranžinėje gatvės žibintų šviesoje. Andrėja pamatė, kad nėra ryšio. Ji nusikeikė, įgrūdo telefoną atgal už liemenėlės ir atsegė mažytę rankinę. Viduje pūpsojo senesnio modelio „iPhone“, taip pat išpuoštas svarovskiais, nors kelių kristalų trūko. Jis tai pat buvo ne ryšio zonoje.

Andrėja apsidairė, apimta stiprėjančios panikos. Namai stovėjo nuošaliau nuo kelio, pasislėpę už aukštų gyvatvorių ir geležinių vartų. Jei užkoptų į kalvos viršūnę, ryšio signalą greičiausiai sugautų. Velniop, pamanė Andrėja, paskambins tėvo vairuotojui. Sukurps kokį nors paaiškinimą, dėl ko atsidūrė pietinėje upės pusėje. Mergina užsisagstė trumpą odinį švarkelį, apglėbė save rankomis ir nudrožė į kalvos viršūnę, it talismaną delne gniauždama senąjį „iPhone“.

Jai už nugaros suburgė automobilio variklis, Andrėja pasuko galvą ir prisimerkusi įsistebeilijo į priekinius žibintus: kai ryški šviesa nutvieskė nuogas jos kojas, mergina pasijuto dar labiau pažeidžiama. Viltys, jog atvažiuoja taksi, sudužo, kai pamatė, kad automobilis žemu stogu ir neturi plafono. Mergina nusigrėžė ir nužingsniavo toliau. Variklio gausmas pagarsėjo ir netrukus žibintai nutvieskė ją visą, išbrėžę didžiulį šviesos ratą ant šaligatvio priešais. Prabėgo kelios sekundės, bet šviesos vis dar plieskė į Andrėją — mergina kone jautė jų šilumą. Ji dirstelėjo į spiginančius žibintus. Automobilis pristabdė ir slinko jai iš paskos per gerą pusmetrį.

Supratusi, kieno tai automobilis, Andrėja įsiuto. Nusibraukusi nuo veido ilgus plaukus, ji nususuko ir nudrožė į priekį. Automobilis pajudėjo vos greičiau ir prisigretino prie

merginos. Mašinos langai buvo tamsinti. Viduje griaudėjanti ir šnypščianti garso sistema kuteno Andrėjai gerklę ir badė ausis. Ji sustojo kaip įbesta. Po akimirkos automobilis sustojo ir pariedėjo atgal, kol vairuotojo langas atsidūrė šalia merginos. Muzika nutilo. Gaudė variklis.

Andrėja palinko ir įsistebeilijo į juodą tamsintą stiklą, tačiau matė tik savo veido atspindį. Pabandė atidaryti dureles, bet jos buvo užrakintos. Andrėja trinktelėjo į langą rožine rankine ir vėl patampė dureles.

— Aš nežaidžiu ir nejuokavau, kai kalbėjau bare! — suriko ji. — Arba atidaryk dureles, arba... arba...

Automobilis nejudėjo iš vietos, girdėjosi tik variklio gausmas.

„Arba kas?“ — tarytum klausė jis.

Andrėja pasikišo rankinę po pažasčia, kyštelėjo didįjį pirštą tamsintam stiklui ir nužirgliojo likusį kelio gabalėlį iki kalvos viršūnės. Milžiniškas medis stiebėsi į viršų, apžergęs šaligatvio kraštą; pasislėpusi už jo storo kamieno nuo automobilio žibintų, Andrėja vėl patikrino telefoną ir iškėlė jį aukštai virš galvos, gaudydama signalą. Danguje nesimatė nė vienos žvaigždės, o rusvai oranžinis debesis kabojo taip žemai, kad, regis, galėjo jį paliesti ranka. Automobilis lėtai prisiartino ir sustojo šalia medžio.

Andrėją nusmelkė baimė. Stovėdama medžio paunksnėje ji apsižvalgė. Palei šaligatvius abipus gatvės vešinėsios gyvatvorių driekėsi į priemiesčio kvartalo gilumą. Paskui pastebėjo skersgatvį kitapus gatvės, įsiterpusį tarp dviejų didelių namų. Šiaip taip įžiūrėjo nedidelę lentelę su užrašu „Dalvičo 1 ¼“.

— Pagauk, jei gali, — sumurmėjo Andrėja.

Ji įkvėpė ir pasileido tekina per gatvę, bet užkliuvo už storos medžio šaknies, pūpsančios tarp šaligatvio plytelių.

Skausmas pervėrė kryptelėjusią kulkšnį. Andrėja susverdėjo, rankinė ir telefonas nučiuožė į šoną, kai ji klubu trenkėsi į šaligatvio kraštą, nuvirto ant gatvės ir dusliai trinktelėjo galva į asfaltą. Apsvaigusi mergina tysojo akinančioje žibintų šviestoje.

Automobilio žibintai užgeso, panardindami ją į tamsą.

Andrėja išgirdo, kaip atsivėrė durelės, ir pabandė atsistoti, bet gatvė raibuliavo ir sukosi. Prieš akis išdygo kojos, mėlyni džinsai... Prabangūs sportbačiai susiliejo akyse, dabar jų buvo ketveri. Ji ištiesė ranką, tikėdamasi, kad pažįstamas siluetas padės atsistoti, bet odine pirštine apmauta ranka staigiai užspaudė nosį ir burną. Kita ranka apsvijio pečius, prispausdama merginos rankas prie kūno. Pirštinių oda buvo švelni ir šilta, tačiau Andrėją pribloškė jose besislepiančių pirštų jėga. Ją staigiai pakėlė, greitai nutempė prie galinių durelių ir įmetė į automobilį, išilgai užpakalinės sėdynės. Durelėms trinktelėjus, šaltis išnyko. Andrėja gulėjo sukrėsta, negalėdama iki galo suprasti, kas ką tik įvyko.

Automobilis krustelėjo, kai žmogysta atsisėdo į priekinę keleivio sėdynę ir uždarė dureles. Spragtelėjo ir sudūzgė centrinio užrakto sistema. Andrėja išgirdo, kaip atsidarė daiktadėžė, kažkas sušiugždėjo ir vėl spragtelėjo uždaromos durelės. Automobilis sulingavo, kai žmogysta prasispaudė pro tarpą tarp priekinių sėdynių ir visu svoriu atsisėdo Andrėjai ant nugaros, išspausdama iš plaučių visą orą. Po kelių akimirku plona plastiko juostelė apsvijio jos riešus, tvirtai suspaudė juos už nugaros ir skaudžiai įsirėžė į odą. Žmogysta greitai ir mikliai pasislinko ant Andrėjos: raumeningos šlaunys dabar spaudė suveržtus merginos riešus. Išsuktą koją suskaudo dar smarkiau, kai drykstelėjo plėšiama lipnioji juosta ir žmogysta ja apsuko kulkšnį. Viduje tvyrantis stip-

rus pušų kvapo oro gaiviklio aromatas sumišo su specifiniu vario dvelksmu — Andrėja suprato, kad kraujuoja jos nosis.

Plykstelėjęs pyktis sužadino adrenalino antplūdį ir praskaidrino jos protą.

— Ką, po galais, išdarinėji? — pratrūko ji. — Aš rėksiu. Žinai, kaip garsiai moku klykti!

Tačiau žmogysta pasisuko ir įrėmė kelius jai į nugarą, išspausdama iš plaučių orą. Akies krašteliu Andrėja pastebėjo judantį šešėlį, jai į pakaušį trinktelėjo kietas ir sunkus daiktas. Užliejo skausmo banga, iš akių pasipylė žvaigždės. Pakilusi ranka smogė dar kartą, tada viskas aptemo.

Tylioje ir tuščioje gatvėje ėmė kristi pirmosios sniegės, tingiai sukdamosi jos leidosi ant žemės. Aptakių formų automobilis tamsintais stiklais kone be garso atsitraukė nuo šaligatvio ir nuslydo gatve į tamsą.